

Benni Bødker

MORDBRAND

Uddrag af roman 2007

Nordfløjen levede op til alle Andreas forventninger. Der var hul i gulvet hele vejen op, så hun kunne se alle tre etager over hovedet på sig, og mellem hver etage var et stort, finmasket net. Det forhindrede, at man kunne kaste ting fra etage til etage, eller at nogen faldt eller blev skubbet ud. Og samtidig kunne man stadig overalt holde øje med, hvad der foregik på hver eneste etage og foran hver eneste celledør. Morgenstilhed i Vestre Fængsel.

- Er det her postværelset?

Hun stak hovedet ind i et lille rum, hvor den eneste lyd var en kaffemaskine, der snurrede lystigt. Der sad tre mænd, og alle havde et stort nøglebundt i bæltet. De var iført den mørkeblå sweater med hvid stribe tværs over brystet, som viste, at de var fængselsbetjente.

- Vi var ellers ved at vædde på, om du havde sovet over dig, sagde en af mændene.

- Undskyld forsinkelsen.

Hun trådte ind i rummet, der åbenbart var en blanding af vagtkontor og opholdsrum for fængselsbetjentene, og som uvist af hvilken grund blev kaldt for postværelset. På væggen over rummets eneste skrivebord sad skilte med tallene fra et til fire. Formodentlig et for hver etage, der kunne lyse op ved alarm, eller hvis en af de indsatte tilkaldte en betjent. Ved siden af hang en kalender med ikke overdrevent påklædte piger.

- Du er kriminalbetjenten fra Hillerød? fortsatte manden. – Vil du have kaffe?

Andrea rystede på hovedet. Hun håbede på, at han ikke ville bemærke, at hun undlod at omtale sit ansættelsesforhold nærmere. Hun havde ikke været helt korrekt, da hun lavede aftalen med fængselsinspektørens sekretær i går aften. Faktisk var det teknisk set at lyve, men hun havde på fornemmelsen, at dørene nok ikke ville åbne sig så nemt for hende, hvis de vidste, hun blot var praktikant.

Mens de to andre vagter koncentrerede sig om deres kaffe og aviser, fandt den tredje et stykke papir frem. Andrea håbede, det var den lovede besøgstilladelse, der skulle være faxet over fra kontoret.

- Og det er Ulrik Kraft Andersen, du skal tale med?

Han hev sit nøglebundt frem og låste et metalskab på væggen op.

- Lad os se, om han ikke er ved at være færdig med sin gangtjeneste. Vi kan lige så godt tage morgenens metadon med.

Der var allerede betydeligt mere liv og larm ude på gangene, end da Andrea lige ankom. Fra etagen over dem lød de højlydte smæld fra døre, der blev åbnet. To betjente gik fra celle til celle. Hvert sted standsede de, stak en lang nøgle ind i låsen og vred døren op for at stikke hovedet ind i cellen og sige godmorgen. Sikrede sig, at der var liv i cellen.

- Ulrik har været gangmand det sidste halve år, sagde betjenten. – Det er ham, der kommer deroppe.

Ud af de mange døre dukkede den ene søvndrukne fange efter den anden, de fleste kun i shorts og T-shirt. Andrea så de to gangmænd komme skubbende med deres lille madvogn, og hver fange fik udleveret en tallerken med brød og et plastikkrus med kaffe. Derefter blev cellen igen låst, og de to gangmænd bevægede sig videre. Den ene af dem så ud til at være filippiner, så Andrea gættede på, at hun skulle tale med den anden.

- Det er meget eftertragtet at være gangmand, forklarede betjenten. – De fleste siger, at det værste er at sidde i cellen så meget af tiden. Som gangmand kommer man mere rundt og kan også snakke en smule med de andre. Det gør det hele lettere.

- Vil det sige, at det er en slags belønning at blive gangmand?

- Det kan du godt sige. Ulrik er noget af en mønsterfange. Tager sig en uddannelse, ingen ballade. De andre fanger respekterer ham, og vi stoler på ham.

Det lød ikke ret meget som den person, Andrea havde læst om i sagsmapperne i går aftes. Ulrik Kraft Andersen havde været leder af en nynazistisk gruppering i Hillerød med forbindelse til Dansk Front, lige indtil han røg i fængsel for en voldsdom i forbindelse med en demonstration. Ikke i sig selv nok til at give det halvandet års fængsel, han nu var i gang med at afsone, men straffeattesten havde heller ikke været specielt pletfri.

Det var lidt af et sats at opsøge ham. Men i bedste fald kunne hendes frækhed give hende et godt spor. I værste fald blev det opdaget, at hun havde fuppet sig vej til fængslet, og så ville helvede formodentlig bryde løs. Hun var faldet over nazisten i en af sagsmapperne og havde med det samme tænkt, at han ville være perfekt, hvis hun kunne få ham til at snakke. Hun var

sikker på, at hendes idé var god. Han havde ikke siddet inde så længe, at han helt havde mistet forbindelsen til det gamle miljø. Og samtidig havde han afsonet så længe, at han nok var ved at være mør og gerne ville fortælle om hvilke aktive nynazister og ekstreme racister på egnen, der kunne mistænkes i forbindelse med branden på Søvang. Ville han tale, kunne han meget nemt komme med afgørende spor, som hun aldrig ville få ud af nogen nynazist på fri fod.

Andrea ventede for foden af den store midtertrappe sammen med betjenten. Hendes opmærksomhed blev fanget af et opslag, der gjorde opmærksom på, at trusler og slagsmål ikke ville blive tolereret. Teksten var skrevet på dansk, engelsk og noget, hun gættede på var arabisk.

Betjenten opdagede, hvad hun stod og kiggede på.

- Det er ikke mere end to uger siden, en fange blev gennemtæsket på en gårdtur, sagde han. – Derfor er de der blevet hængt op. Fyren har ligget på hospitalet lige siden og har ansøgt om benådning på grund af sit helbred.

Andrea nikkede og fik så igen øje på manden, der var grunden til, at hun nu befandt sig i fængslet. Ulrik Kraft Andersen havde stillet madvognen til side og kom ned ad trappen. Han gik imod dem med den særlige slentrende gang, hun med det samme havde opdaget, de fleste af de indsatte benyttede sig af. Skuldrene nede og dovent sving i hofterne, som gangstas i en rapvideo.

- Du ville tale med mig? spurgte han.

Hun rakte ham hånden, og han smilede og hilste på hende med et fast håndtryk. Øjnene virkede både intelligente og venlige, og han lignede ikke en, der var blevet hverken knækket eller forrået af at sidde inde.

- I kan tage besøgsrummet, sagde betjenten.

Han førte dem hen ad gangen og ind i et lokale, der var omkring dobbelt så stort som en celle, så vidt Andrea umiddelbart kunne bedømme. I den ene side stod et lille bord med askebæger og to stole skubbet ind under. I den anden side var der en bæk med plastikovertræk. Det var i tilfælde af, at fangerne skulle have seksuelt samkvem med en besøgende kone eller kæreste, og Andrea forsøgte at lade være med at se i den retning. Betjenten viste hende den lille alarmknap over bordet og forklarede, at hun ikke skulle tøve med at trykke, hvis der var det mindste. Han ville vente lige udenfor.

Så snart Andrea også havde sat sig, lænede Ulrik Kraft Andersen sig ind over bordet. Han så på hende med et par gennemtrængende øjne, men hans smil var til gengæld sært afvæbnende og gjorde ham svær at aflæse.

- Du ser ikke så frisk ud, sagde han. – Det skulle vel ikke være tømmermænd, der plager?

Hun blegnede en smule. Han havde unægtelig ramt plet, for hun var mildest talt ikke i topform. Forhåbentlig havde fængselsbetjentene ikke været lige så opmærksomme. Det virkede ikke så professionelt, men det var blevet sent i går. Så sent, at hun ikke kunne være frisk og veludhvilet til et så tidligt tjenstligt ærinde. Det forekom hende, at den cola, hun havde drukket i S-toget på vejen ind mod Vesterbro, havde reddet hendes liv.

- Den slags problemer har I vel ikke herinde, sagde hun.

Han lænede sig igen tilbage i stolen.

- Du ville blive overrasket, hvis du vidste, hvor mange stoffer og den slags, folk kan finde ud af at gemme i deres celler.

- Jeg har hørt om det, men det virker alligevel utroligt. Jeg skulle igennem, jeg ved ikke hvor meget kontrol, inden jeg blev sluppet herind.

Han trak på skuldrene for at signalere, at det var ingenting.

- Når man sidder i en celle det meste af dagen, så har man god tid til at finde de bedste gemmesteder og udtænke planer.

Hun var lidt usikker på, hvad hun skulle gøre. Selvfølgelig skulle hun have så mange oplysninger som muligt ud af ham, men først blev hun nødt til at føle ham lidt på tænderne.

- Du ser nu ud til at klare dig meget godt, sagde hun så. – Så hårdt virker fængselslivet heller ikke.

Heldigvis reagerede han ved at grine, hvad der fik ham til at dreje hovedet en smule, så hun blev opmærksom på en tatovering. Den måtte gå fra et sted på brystkassen og helt op til det øverste af halsen. Noget med nogle gotiske bogstaver. Han kunne ikke løbe fra sin fortid.

- Rockerne slipper vi for, de sidder ovre i Vestfløjen, sagde han. – Den del har de helt for sig selv. Men tag ikke fejl, her er til gengæld mange stærke indvandrerbander. De sidder på det meste af afdelingen, og dem er mange bange for. Og det siger jeg ikke, fordi jeg er racist. Jeg er ude af alt det lort for længe siden. Jeg er i gang med at tage en hf. Jeg vil videre.

Han stirrede på hende, hårdt og længe. Pludselig kunne mærke en kuldegysning. Uanset hvor samarbejdsvillig og resocialiseret han var nu, så havde hun trods alt også set hans sagsmappe og vidste, hvad han var i stand til.

- Jeg kommer ikke tilbage hertil, fortsatte han. - Og skulle vi så komme frem til, hvorfor du ville tale med mig?

Andrea nikkede. Han var mere pågående, end hun havde regnet med, men tilsyneladende også mere samarbejdsvillig. Der var ikke nogen grund til at forsøge at lokke ham til at fortælle noget ved at prøve at tilbyde ham fordele eller lægge et godt ord eller noget i den stil. I stedet besluttede hun at spille med helt åbne kort og forklarede kort om branden, og hvordan hun mente, sagen hang sammen. Til sidst spurgte hun, om han ville fortælle hende, hvem der var den nuværende leder af den nynazistiske gruppe, han selv havde været med i engang. Han tænkte sig kun om ganske kort tid. Derefter gav han hende et navn, men tilføjede med det samme, at det nok i virkeligheden var en helt anden, hun skulle tage en snak med. En som var endnu mere rabiater og var kendt for at kunne finde på lidt af hvert. En, der mere end én gang havde givet udtryk for planer i den retning.

Andrea griflede alt ned. Det var endnu bedre, end hun havde turdet håbe på.